אוטוארן -אוטוגני

תרגילים בכתיבה יוצרת- חיפוש ז׳אנר אישי

אדם שרוצה לשנות דברים, חייב להיות אדם שונה...

מה בפאנזין ?

מה קורה ביפו?

כשתל-אביבי מהרהר לעצמו בהוקרה על נפלאות יפו, עד כי לבו נחשק לתור בין כותלי סמטאותיה של העיר, שבשבילו מהווה חויה חברתית-תרבותית חדשה, של התבוללות באכלוסיה, שבחרה בנבדלות תרבותית-מנטלית מזו המוכרת לו, ברם אינו מבין שזו אינה נבדלות חברתית, אלא פשוט חברה שונה- ערבית. ותבונתו והושיו מתאווים לשוטט בין שוק הפשפשים לרח' יפת המשתרך ועד לעיר העתיקה ולנמל- של יפו העתיקה, אך כלל לא עולה על דעתו להאריך את סיורו לחלקה היהודי של העיר-לשד' ירושלים, או לגבולה הדרומי של יפו- גבול בת-ים ויפו ג' ו-ד'. וכשבטנו מתחילה לתת אותות של זלעפות רעב והוא הופך עבד בטנו וברעבתנות מדדה לעבר החומוסיה הקרובה, לנגב צלחת חומוס-פול יפואית. ובכל רגעי קסם אותנטי איך די בכדי שיבין, שכל אותם מראות, חוויות וטעמים. מקורם באופייה הערבי של יפו- זו שמלכתחילה הגיע בגללה לעיר, ובמקום זאת צרה עינו על אחד הבתים הערביים היפיפיים, שחלף על פניהם- ולבו חמד בו.

ולפיכך, גם לאור הצהרותיה של עיריית ת"א-יפו- להפוך את יפו, לאזור פרברי עשיר ומפותח בעל פוטנציאל מזרחי-אתני, שיהווה אטרקציה תיירותית. נשאלת השאלה האם תוכניות פיתוח אלה כוללות בתוכם גם את האוכלוסייה הערבית, והאם לא חמדנות ואף גזענות היא זו הניצבת איתנה מאחורי תוכניות אלה? העובדות ההיסטוריות והאקטואליות מוכיחות שתוכניות העירייה הן; <u>לטהר את יפו מתושביה הערבים</u>.

לאחרונה נשמעות קריאות של

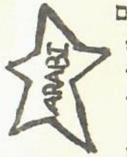
יפו- עובדות

לאחר שיפו נכבשה ב- 13 למאי 1948, רוב תושביה הערבים הוברחו כולל הסוחרים והאינטלקטואלים שבהם, אשר היוו את עמוד השדרה של החברה היפואית דיאז, ונותרו בה רק 3000 תושבים ערבים שגם הם ברובם היו פליטים מכפרים ושכונות מסביב לעיר. הבתים היפים שננטשו נלקחו למשמורת ע"י הממשלה וניתנו לעולים חדשים מהבלקנים. ב- 1950 יפו סופחה לת"א ואיבדה את עצמאותה כעיר לכשעצמה. לאחר המלחמה 95% מהבתים נלקחו ע"י הממונה על נכסי נפקדים והועברו לידי חברת עמידר(חברת הדיור הממשלתית הרשמית), שהשכירה אותם בחזרה לתושבים הערבים שלא הצליחו להוכיח בעלות על הבתים. הוענקה להם הזכות להיות "תושבים מוגנים" - שהיא הזכות להישאר בבתיהם אבל ללא זכויות בעלות כשנשללת מהם האפשרות לקנות, למכור או אפילו לשפץ את הבתים בהם התגוררו, אשר רבים מהם נזקקו לשיפוץ מקיף. מדיניות מוניציפלית זו נועדה לעודד את תושביה הערבים של העיר לעזוב ולהתיישב בכפרים הערבים, בטענה שבתיהם לא ראויים למגורים. וכך העירייה שלחה מאות צווי פינוי למשפחות בטענה שבביהם לא בטוחים ומסוכנים.

לאורך שנות ה- 60 וה- 70, 3000 בתים ערבים ראויים לחלוטין למגורים נהרסו ע"י הממשלה, וב- 1970 תוכנית המדרון של יפו אשר תוכננה ע"י העירייה ומנהל מקרקעי ישראל ביטאה במפורש את מטרתה- לסלק את ערביי העיר. וכתוצאה מתוכנית זו אוכלוסיית הערבים שנותרה התרכזה בשתי שכונות בלבד; עג'מי וג'בליה. ב- 1985-1986 העירייה ומנהל מקרקעי ישראל הבחינו בפוטנציאל התיירותי הקיים ביפו- כפרבר של ת"א, אשר יהווה המשך ישיר של קו החוף שלה ומאז מתנהל מאבק מתמיד על קו החוף הצפוני של יפו, וממש בימיים אלה נמל יפו עומד למכירה למשקיעה יחיד אשר יהפוך אותו למרינה יוקרתית, שתגזול מתושביה הערבים של יפו עוד אחד מחוטי השני שלהם. מאז העירייה שינתה את מדיניות ההרס הנרחב והחלה בפרויקט שיפוץ, שמיושם עד היום ע"י מחלקת ההנדסה המוניציפלית של ת"א, בו היא משפצת בתים שפונו וננטשו מיושביהם ומועידה אותם לבעלי ממון יהודים.

מי עונד את הטלאי הצהוב

בחעיר?

יום רביעי 16 באפריל 1997 "הארץ"

הושלם הדו"ח לבדיקת נסיבות דקירתם של 2 תלמידים ערבים ביפו

הממליצה: "להקפיד ששיעור הערבים בתיכון עירוני ז' לא יעלה על 10%"

מאת ניקול קראו

הוועדה שמינה משרד החינוך לבדיקת נסיבות דקירתם של שני תלמידים ערבים בבית הספר עירוני ז' ביפו, סיימה לפני כש־בוע את עבודתה. אחת מהמלצר תיה היא לשמר בבית הספר את המצב הקיים כיום, שלפיו שיעור התלמידים הערבים לא עולה על 8%–10%.

"יחס מספרי זה ישמור על זהותו היהודית של בית הספר והוא אף היחס המועדף על התל־מידים הערבים, אשר בחרו לל־מוד בו מפני היותו בית ספר יהודי", נכתב בפרק הסיכום של דו"ח הוועדה, שהגיע לידי "הא־רץ". בראש הוועדה עומד משה רובוביץ, מנהל מינהל החינוך ויו"ר הוועדה המחוזית למניעת אלימות.

בוועדה חברים היועצת יהו־דית אלדור, גילה קלדרון ממ־נהל החינוך העל־יסודי בעירייה וישראל גלובקא, הממונה על בי־טחון ובטיחות במחוז.

על הוועדה הוטל לבדוק את האירועים שהובילו ב־2 במארס לדקירתם של שני תלמידים ער־בים מכיתות י"א וי"ב ככל הנ־ראה בידי אחיו בן ה־22 של תלמיד יהודי מכיתה ח' ואת תפ־קוד סגל בית הספר לנוכח האי־רועים.

בר־זוהר. טיפל בפצועים

ב־2 במארס בבוקר פרצה מריבה בשיעור מחשבים בין תל־מיד יהודי מכיתה ז' לתלמיד ער־בי מכיתה ח'. בהפסקות הצטרפו למריבה חבריהם מכיתות גבוהות יותר. שתי מורות שהיו עדות למתרחש, הפרידו בין הניצים ודיווחו למנהל. סמוך לשעה 11:30, לאחר שהועלתה טענה כי אחד התלמידים השתמש בשוקר חשמלי, הורה מנהל בית הספר דוד בר־זוהר, להתקשר למחלק הנוער של משטרת יפו ולבקש כי חוקר יבוא למקום במהירות הא־פשרית.

החשוד בדקירה לא נעצר עד היום. אחיו בן ה־13 נעצר ביום האירוע לכמה ימים ואף הוגש נגדו כתב אישום על חלקו בפ־רשה. משפחתו עזבה מאז את יפו ועברה להתגורר בחולון.

בדו"ח הוועדה נכתב כי סגל בית הספר חלוק בדעותיו באשר לסיבות שהביאו להסלמת הק־טטה בחדר המחשבים עד לדקי־רות. כמה מהמורים סבורים כי העובדה שהדוקר הוא יהודי והנ־דקרים הם ערבים היא מקרית. אחרים גורסים כי על אף שהאי־רוע החל על רקע חברתי, הוא עורר מתחים בין־עדתיים שקיי־מים בבית הספר, ואלו באו לידי ביטוי הן בקטטות ההמוניות בהפ־סקות והן במעשה הדקירה.

עם זאת שני התלמידים שנפ־צעו אמרו לחברי הוועדה כי אין כל קשר בין הדקירה לבין היותם ערבים.

הוועדה הדגישה בדו"ח כי קור רוחו של מנהל בית הספר וידי־עותיו בכל הקשור להגשת עזרה ראשונה הצילו את חייהם של שני התלמידים שנדקרו. היא העירה כי בר־זוהר נאלץ לטפל לבדו בכל האירוע, שכן שני סג־ניו נעדרו מעבודתם, אחד מפאת חופשה והשני – כיוון שעזב את עבודתו מוקדם יותר.

לזכור ולא לשכוח

העליתה היאפית יפואית לתת למשטרה ולכוחות היס"מ להשליט סדר בקרב פורעי החוק והעבריינים בעיר (בעקבות גל הפשע האחרון ביפו, שהולך וגדל בקרב האוכלוסייה הערבית בעיר ומקצין לממדים של רצח ואלימות יום יומית) , כדי שהם יוכלו לחיות את ארח-החיים האצילי שלהם ביפו ללא חת ופחד, ושסוף סוף תינתן להם הזכות שהובטחה להם משעברו לעיר, לחיות בדו-קיום עם שכניהם הערבים. מדיניות זו שעיקרה יצירת ערים מעורבות בשבח הדו-קיום מיושמת כיום במספר ערים בארץ, כגון: חיפה, לוד, רמלה, עכו ויפו ומטרתה יהוד אותן ערים ע"י אכלוסן בתושבים ישראליים חדשים יוצאי משפחות עשירות. יהוד יפו הוא דוגמה טובה לאיך מדיניות זו עובדת. משפחות ערביות החיות בדירות שהם שוכרים מעמידר (חברת הדיור הממשלתית הרשמית) או אחת מחברות הדיור הפרטיות (מתאר, גדיש או אריאל) ומוגדרים על כן כ"דיירים מוגנים", הנם רשאים רק להתגורר בבתים אלה, אך נמנעת מהם האפשרות לקנות, למכור או אפילו לשפץ את בתיהם אשר רבים מהם זקוקים לשיפוץ מקיף. כאשר בתים אלה הופכים מסוכנים למגורים עמידר שולחת צווי פינוי למשפחות ומותירה אותם ללא קורת גג- כאשר בערים היהודיות הם לא רצויים, והכפרים הערבים סובלים ממחסור רציני באדמה ובבתים למגורים. הבתים שהותירו מאחור משופצים ומוצעים למכירה ע"י מתאר ומתחילה פעילות מואצת של גדל"ן סביב בתיהם, כאשר המחירים המוצעים לשוק החופשי הופכים את קניתם אפילו ע"י משפחה ערבייה עשירה לפשוט בלתי אפשרית (הגם עם זו משפחה שהתגוררה בבית ב- 40 השנים האחרונות).

מצב זה, של חוסר אונים ואין לאן, ללכת הביא משפחות ערביות רבות, שסבלו מתנאי צפיפות קשים ומאיסורי הבנייה של הרשויות, לפלוש לחדרים סמוכים, ולבנות תוספות בניה לא חוקיות. למעשה, לא קימת כמעט כיום, משפחה ערביה שלא נמצאת בקונפליקט עם עמידר על בניה לא חוקית. בקיץ 1995 מאה משפחות עניות פרצו לבתים אטומים שנאסרו לדיור ביפו והתנחלו בהם, כמחאה על מצוקת הדיור של ערבי יפו, בתקווה שהלחץ הציבורי יביא את הרשויות המקומיות לידי פתרון הולם לבעייתם. אל-רביתא (הוועד לערביי יפו) הסכים להצעתו של שר הבינוי דיאז-בינימין בן-אליעזר, שיתפנו ובתמורה יספק להם 420 יחידות דיור תוך חודשיים. הם קבלו את הצעתו והתפנו, אך עד היום לא נבנה אפילו בית חדש אחד.

בצורה זו המדינה עושה שימוש מגמתי בהלך-הרוח העכשווי השואף לשלום ולדו-קיום בין העמים, בכדי לדחוף את ערביי יפו מחוצה לה, ע"י אכלוס קפיטליסטים "עיוורים למתרחש סביבם" בין תושביה העניים של יפו וכך הערך הסביבתי עולה, מחירי הדירות מאמירים והשכרתם מרקיעה שחקים. תושביה הערבים של יפו נאלצים להתרכז בשכונות הערביות ולהתגורר שניים, שלושה ואפילו ארבעה דורות של משפחה בבית אחד, שגם הוא מט לנפול-ונשללת מהם הזכות לשפץ אותו. מצוקת הדיור גוברת, הצפיפות בשכונות ובבתים גדלה ואיתם גדלים גם התסכול, הפשע והשימוש בסמים. וכשהיס"מ בא להשליט סדר הלחץ רק גובר והמצב מחמיר. מיכאל רועה לשעבר ראש מנהלת יפו, שמגנה מדיניות זו, ובגללה פרש מתפקידו, כבר הודיעה לעיתון הערבי "אל-סבאר" שבעשר השנים הבאות 75% מהאוכלוסייה הערבית שמתגוררת כיום ביפו כבר תפונה או תפוזר לאזורים אחרים.

ערביי יפו שערים לסכנה המתמדת העורבת להם- למצוא את עצמם ברחוב ללא קורת גג. וחשים את האיום המתקתק ומתקרב בכל רגע, כשבתיהם הרעועים מתחילים להוות סכנה וער קבלת צווי הפינוי, שלעולם לא מאחרים לבוא. וכבר מתחילים להבחין בזרים, שמקרקרים סביב בתיהם, חלקם בחליפות וחלקם השני עורך מדידות ורישומים, חרדים לגורלם ולגורל ילדיהם, שכבר מזמן נשרו מבית-ספר, ושמתחילים לחוש במתרחש סביבם, שמא יביטו. הם יודעים, שילד שמבין, שהוא סוג ב'- זה ילד במצוקה, וילד שחש מאוים או פגוע, עלול לפגוע בעצמו ובסביבתו, אף יותר ממבוגר במצוקה. וכשהוא מאבד אמון בסביבה שלו, הוא גם מאבד אמון בערכים שלהם ובחוקים שלהם.

ציפורים

מתי בתקופה האחרונה מישהו מכם טרח להתעורר בשעות הבוקר המוקדמות. בכדי לשמוע את עשרות ומאות עופות השמיים שחגים מעל לרחוב שלו מדי בוקר בקריאות ניצחון ותקווה "אנחנו עוד פה". כשציוץ הציפורים מהול בצווחות העורבים המצמררות כמו סצנה מתוך סרט אימה של היציקוק (הציפורים). והכל על רקע של רחוב ריק מאנשים ושקט אימתני ששורר בכל העיר. כשהציפורים הן היחידות שמעזות לנצל את השקט כדי להשמיעה את קולן לפני שיבלע ברחוב הסואן. נכון, ישנם אלה שהמציאות מחיבת אותם; פועלים לקום לעבודה, עקרות בית להכין ארוחת בוקר לילדים, מספר מוכי ירח שאבדה דרכם ומספר הומלסים או אנשים תועים אחרים שבילו את הלילה ברחוב, ואור הבוקר החזק החזיר אותם מהמתים אלינו- אל החיים. אך גם אותם אלה שהחיים עשו עמם חסד, והעירו אותם שעה קודם כדי שיראו את נפלאות השחר, רוגזים על אותם ציפורים ארורות שמפרות את מנוחתם- מנוחת עדן ואת השקט שלהם- אי השקט. אז אני מודה שהתיאור הנ"ל מדבר על בוקר ספציפי אחד שבו הטבע קרא לי- לשירותים כמובן, ולא הצלחתי לחזור ולישון. אז ניגשתי לחלון הסמוך כדי לראות מי הוא זה שמפר את מנוחת השכנים-הלוא היא מנוחתי, וקורא בקולי קולות כמי שמחפש תשומת לב. ואכן הוא חיפש; את תשומת הלב שלי- הוא חיפש אותי. ואז הבנתי, מישהו צריך אותי, מישהו זקוק לי, שאני אקשיב לו, שאני אסתכל עליו. וחשבתי- אם הציפורים זקוקות להקשבה, אולי גם התרנגול שהשקים קום כדי לקרוא בקול-קוקוריקו לכל מכריו שישקימו קום כמוהו. אך עבר זמנו עם המצאת השעון המעורר, ואולי גם התן והזאב שיצאו החוצה ממאורתם עם רדת החושך, והשמיעו את יללתם המבהילה, אך נוכחו לדעת שגדר ארוכה מקיפה אותם ושאין טעם לחפש אחר טרף, כי הוא מושט להם על מגש מידי ערב בדיוק כמו בטבע רק שלא, ואולי כך גם שאגת האריה מביעה תסכול מסוים

שמדבר על היותו מלך החיות בגן- גן החיות- המלך הוא גננת, ויללת החתול שאיבד את אמו בכביש הקרוב מספרת על הניכור שבחיי העיר הגדולה, ואם כך אולי גם הירח והכוכבים עצובים שאורם כבר לא שמיש כבעבר, ומלבד כמה רומנטיקנים שמרגישים שעבר זמנם, רובנו לא מיחסים חשיבות מרובה לאור הירח והכוכבים שנבלעים באורות הרחוב החזקים. וכמותם גם השמש כבר איבדה הרבה מהפופולריות שלה, מה שמכונה בידי מקומיים בני זמננו- (הזמן שלו שלה) רייטינג; מידי בוקר עם הזריחה כשכולם מנסים להרוויח עוד שעת שינה לפני שמונה אפס אפס כשהעולם כולו קם לתחייה-תחיית המתים, ומידי ערב עם השקיעה כשכל מי שהוא משהו עסוק בבחירת תלבושת הולמת לערב טיפוסי בעיר הגדולה- בתל אביב הקטנה. כך שגם לה בטח עצוב על היותה גיבורת תרבות שעבר זמנה. ואם אפילו השמש עצובה כנראה שמשהו בכל זאת לא בסדר, כי גם אם נדמה שזאת רק עוד עלילת שווא ורוע לב של מישהו שרוצה להפיל את רוחנו, שמש עצובה זה לא עוד סרט מלחמה ולא עוד ספר על אי צדק חברתי. זה לא עוד שיר תקווה "שלא ייגמר לעולם החול והים. . .", וזה לא עוד "להקה מתוקה ששרה על מועקה. . .". גם לא עוד זמר שמכריז על השתייכותו לדור מזוין, ולא עוד אליל רוק ששם קץ לחייו מטעמים לא טעמים, ולא עוד פוליטיקאי מושחת, ולא עוד מלחמת אחים נוראה או במקרה שלנו בני דודים, וזה לא עוד רצח מתועב. את אלה אנחנו מבינים ומקבלים, אנחנו סך הכל בני אדם לא חיות. שמש עצובה זה האור והחום והבוקר טוב שמעיר אותנו כל בוקר; אותי האימא, אותך הבעל, אותך הילדים, אותו החברה ואת כולנו השמש. כן, מקור הערנות ומקור השמחה, המקור הוא זה שאינו שמח בחלקו, ואם המקור עצוב כנראה שבכל זאת, למרות ההכחשה ולמרות הרצון להאמין שהכל בסדר וכלום לא השתנה ולמרות ה"אם הייתי יכול הייתי משנה דברים אבל אני לא יכול כי העולם לא משתנה" כנראה **שבכל זאת אבדנו משהו בדרך לכאן- אבדנו משמעות.**

לגבש אידיאולוגיה בארגז של משאית

אני איש של עבודה שחורה
פועל, סבל, שכיר
איש של עבודת כפיים
שמתחיל את היום עם אילת השחר
ומסיים עם עופות הליל
בשפת הרחוב אני חמור עבודה
שללא כל הפיוטים הלידיים
עובד מצאת החמה עד צאת הנשמה.

משל הטורף וטרפו האמיץ והנקמן

יש לי משהו להבהיר בקשר לעולם בעלי החיים
שתיקת הכבשים היא רק השקט שלפני הסערה
כמו החתול שחור כאות קין לבאי עולם כרמז לבאות
ודבורים אכולי תסכולים שצועקים "תמות נפשי עם פלשתים"
וחמור לבן אחד שמסרב בכל תוקף לשאת משיח של רוצחים
ועיני העגל אינם עיניים מביעות טמטום אלא צער בעלי-חיים
והכלב ידידו הטוב ביותר של האדם היינו ידידו היחיד
הקוף אחרי בן-אדם הוא למעשה בן-אדם הפועל כקוף
כמו תוכי מדבר שחוזר על דברי בעליו כשם שהוא חוזר על דברי אחרים
ובן-אדם אחד שכותב משלות שועלים והאנשות בלא מוסר השכל.

כמו ערן עם אלף

כמו ערן עם אלף
כמו שמאלני קומוניסט תחת משטר ימני פשיסטי
כמו סטרייט שמחפש חבר ולא חברה
כמו יהודי שאין לא אלוהים
כמו צמחוני לבוש מעיל פרווה
כמו ילד פרחים לבוש מדיי צבא
כמו רואה שרואה רק שחורות
כמו שומע שנתבשר באסון
כמו מי שאיבד תקווה ומחפש אהבה
כמו בן-אדם לא אנושי
כמו הגוף בלי הנשמה
כמו הלב שלי בלי הרגשות
כמו סדר העדיפויות המוטעה בשיר הזה
כמו שאני רואה את זה
כמוני.

מה לחיות ולפוליטיקה של בני-אדם?

מה לפלשתינים ולפוליטיקה ישראלית? כלום, אני אומר! הכנסת בישראל וצה"ל קובעים את גורלם והם חיים אותו! "אבל יש להם זכויות שהמערכת הפרלמנטרית בישראל מתחשבת בהם" יתאונן פלוני בר דעת. יש להם?! נניח שכן, מה יעלה בגורל הזכויות שלהם כאשר הם יעמדו בסתירה לאינטרסים של השלטונות בישראל? נניח שמחר תפרוץ מלחמה עם עיראק (לא קשה נכון), מה שיעורר תמיכה ואהדה פלשתינית בעיראק בעליל. לא קשה לנחש כיצד תגיב הממשלה בישראל, שתחשוש מפני התארגנות אופוזיציונרית פנימית לא יהודית (יהודית-שבאה להתנגד למלחמה מתוך שאיפות להסדר מדיני או קרוב לבבות ודו-קיום) שיש לה באמת מה להרוויח מהמלחמה הזאת. תוך שעות סגר יפקוד את השטחים ואת האזורים שמועדים לפורענות כשמשטר צבאי שולט על המתרחש באזורים, ולרשותו עומדים כל הכלים שבעולם וכל הגיבוי שבעולם למען העניין. כששום זכויות פלשתינים לא עומדים לנגד עיניו, וכל זאת כדי לשמור על האינטרס הישראלי שבהשתקת המורדים (שסך הכל מביעים דעתם), שמא יזכו לתמיכה חברתית רחבה יותר שתערער את צדקתם בקרב הציבור. מה ש"יפה" הוא שבעלי האינטרסים, שנמצאים בעמדת שליטה לא יכנו זאת פגיעה בזכויות אדם ובזכות לחופש הבעת דעה אלה "תקנות לשעת חירום"-תודו שזה גורם לכם לרצות להתגייס למאבק באויבי הציבור הללו. אם זו הצורה בה מגדירות מערכות דומיננטיות-הנמצאות בעמדת שליטה בחברה, מסוימת לזכויות המיעוטים והשכבות החלשות האחרות בקרבם, אולי עדיף שלא יגדירו את זכויותיהם כלל. כך לפחות לא יוכלו לשלול מהם אותן בכל אימת שיתחשק להם (ועוד תוך הטחת האשמה עליהם על שאינם אסירי תודה על השליטה בהם) אך בו בזמן איש גם לא יוכל לטעון שאין להם זכויות.

מערכת היחסים הפוליטית המתוארת לעיל בין ישראל לפלשתינים הנמצאים תחת כיבושה, מובאת לשם הדגמה כיצד יראו ונראים יחסי אוטוריטה כלשהי כלפי השכבות החלשות בקרבה, או ליתר דיוק השכבות שלא לשמם ולמענם הוקמה אותה האוטוריטה-השכבות הנמצאות שם ובמעמדם מכורח המציאות ושלא באשמתם גם נהפכו בידי אותו רוב האוחז במרבית הכוח (ושלמענו הוקמה האוטוריטה) לנכס בידיו שיש לנצלו עד תום ותו לא. אלא שאותם שכבות אוכלוסייה, לרוב נמצאות שם מתוך הכרח או חוסר ברירה (שנובעים;

ממיקום גיאוגרפי, מלחמות טריטוריאליות, שייכות היסטורית לאזור מסוים ומורשת, יבוא בידי האוטוריטה למילוי צרכיה האקונומים-סביר להניח לפני שהוגדרו זכויותיהם, מקורות קיום ומקורות חיים להישרדות ותנאים גיאוגרפים האידיאלים למינים ביולוגים שונים), ומסיבות שונות ומשתנות אין ביכולתה לעזוב. עכשיו נשאלת השאלה: האם בע"ח למיניהם גם נחשבים כחלק ממערכת יחסים חד צדדית ונצלנית זאת בין שכבת אוכלוסייה מעוטת יכולת הגנה עצמית, לבין בעל הסמכות העיקרי במחוז הגיאוגרפי בה שניהם מתקיימים? אוכלי הבשר כמובן יטענו שלא, וזו גם הסיבה שהדיון הזה לא מיועד אליהם. ושאלה נוספת האם עדיף אולי לשכבת אוכלוסייה זו, שבעל הסמכות בפלך ארץ זה לא יגדיר את זכויותיה כלל מאשר שיגדיר כמה תקנות מעורפלות באשר לזכויותיה, או שיגדיר בחוק שאין לה זכויות כלל? השאלה השניה היא פועל יוצא של השאלה הראשונה שבבסיסה הנחת יסוד, שכל סוגי הדיכוי והניצול של אוכלוסייה, שאינה נמצאת בבסיס קיומה והקמתה של האוטוריטה או המדינה בה היא נשלטת ע"י אוכלוסייה אחרת (ערבים בידי אוטוריטה שהוגדרה כיהודית, פועלים זרים בידי בעלי אמצעי יצור ממלכתיים, שחורים בידי ממשלות הנשלטות ע"י לבנים, ובעלי חיים ע"י מדינות שהוקמו כדי לשרת את צרכי בני-האדם) בבסיסם שווים. מיופה הכוח בכל אזור לעולם לא יגדיר את זכויות האוכלוסיות החלשות בקרבו בכדי ליצור שוויון , להעניק לו עצמאות מוחלטת או בכדי לספק את צרכיו האמיתיים, אלא אם בעצם הענקת הזכויות יש בכדי לענות על האינטרסים שלשמם הוא מחזיק באוכלוסיות אלה. וזאת משום שברגע בו מופקדים בידי אוכלוסייה/מגזר/בע"ח אחד אינטרסים של אוכלוסייה/מגזר/בע"ח אחר האינטרסים של שניהם נקשרים זה בזה והופכים תלויים זה בזה, ובכך מתאפשר לאוכלוסייה/מגזר/בע"ח השולט להתנות את אכיפת זכויות האוכלוסייה/מגזר/בע"ח הנשלט בכך שכל האינטרסים של עצמו ייושמו, אחרת לזכויות האוכלוסייה/מגזר/בע"ח הנשלט לא תהיה חשיבות מבחינתו, מאחר והוא שהגדיר אותם לא מצליח לשמור על האינטרסים של עצמו. וכך האינטרסים והזכויות של הנשלט הופכים ניתנים לשינוי בהתאם לשינויים באינטרסים של השולט.

סוגיה נוספת היא, האם במידה ובעל הסמכות במערכת של שליט בעל אינטרסים מסוימים ומישהו בעל אינטרסים אחרים-שכפוף לאינטרסים של שליטו, שבאמת ובתמים רוצה בטובתו של זה שתחת חסותו, ומשתדל לענות בכנות על כל צרכיו ומאווייו אכן יעשה כן בכל מחיר גם בעתות של ניגוד אינטרסים? הדוגמא הטובה ביותר שאני מכיר למצב כזה הוא מערכת היחסים ביני לבין

הכלבה שלי-דסטני, אין מילים בפי לתאר בתור אדם שאחראי לגורלה כמה חשובה לי טובתה ואושרה תחת חסותי אך אין טעם להכחיש. במצב של ניגוד אינטרסים, שלי בתור אדם החי בתוך חברה סוציאלית, ושלה בתור כלבה החיה בחברת בני אדם, לא משנה כמה אני אוהב אותה ומאמין בזכותה לתנאי חיים הוגנים לצד בני האדם, כשאני אאלץ בלית ברירה לבחור בין האינטרסים שלה לאינטרסים שלי, סביר להניח שאבחר בשלי, גם אם זה יעמוד בניגוד לצו המצפון שלי ולעתים אף בניגוד לרצוני, וכך קורה שמפעם לפעם היא נאלצת להתאפק מעבר לשעות הרגילות עד שאני אגמור את ההתחייבויות שלי מחוץ לתחומי המשפחה, אשוב הביתה מעיסוקי השונים (והלאו דווקא חשובים) אוריד אותה לעשות את צרכיה ואתן לה לאכול, ולבסוף אם לא יהיו לי התחייבויות קודמות גם אמצא זמן להשתעשע איתה.
עכשיו מה לחיות ולפוליטיקה של בני אדם? כלום, שום דבר, נדה! אמצעי כלכלי למילוי צרכים אקונומים, ובובות משחק לרווחתם של בני האדם. ולכן הגדרת זכויותיהם בחקיקה האנושית כל עוד לא הופרדו האינטרסים שלהם לחלוטין, תהיה בבחינת לעג לרש וסיכון במלחמה השורשית לתווך הארוך, להשגת מערכת זכויות כוללת לכלל בעלי-החיים, שתכלול שחרור מוחלט מידי שבי ואחזקה כפויה או תלותית בידי האדם וחופש להתפתחות הדרגתית אבולוציונית באזורים הטבעיים להם ללא כל התערבות מצד בני האדם.
עכשיו מישהו עשוי לשאול; במידה ותועלה הצעת חוק שתגן על זכויות בע"ח על כל צדדיה, לא תתמוך בה מכיוון שהיא עלולה לא לעבוד וליצור ניגוד אינטרסים, ובכך להשיג בדיוק את ההפך מהרצוי? תשובתי תהיה, שסביר להניח שכן אתמוך אבל בידיעה שזו לא הדרך להשיג הבנה לתווך ארוך בקרב הציבור שגם תיושם, אלא כפיה שעלולה להשיג בדיוק את המטרה ההפוכה. אז למה אני בכל זאת תומך? תשובה לכך קיבלתי ממישהו שכולנו מכירים (כל מי שבאנונימוס הכוונה) כששאלתי אותו אם למרות שהוא לא מאמין במהפכות, במידה והחברה תעמוד על סף מהפכה שתייצג את כל הדברים שהוא מאמין בהם, האם הוא יתמוך בה או שיוותר על ההזדמנות היחידה אולי לראות משאת נפשו מוגשמת? והוא ענה, שלבטח ייקח חלק במהפכה לא בגלל שהוא מאמין בהצלחתה אלא מכיוון שמהפכה זה דבר שקורה אחת למאה שנה ולפספס את ההזדמנות לקחת בה חלק תהיה טיפשות גמורה, וחוץ מזה אמר שהוא לא יודע איך הוא יוכל לספר לילד שיהיה לו שהייתה מהפכה והוא לא לקח בה חלק. (הבהרה- משסיימתי והראיתי לזה שמצוטט בסוף הכתבה, שעשיתי שימוש בדרים שאמר

וביקשתי שיעיר לי ויאמר מה חושב על השימוש שעשיתי בדבריו- אמר שהחלק הראשון של הציטוט, למיטב זכרונו, נכון. אך חלקו השני איננו נכון ומעוות, אך לא עמד על כך שאשנה את הכתוב. אני חושב שחלקו השני של הציטוט בין כה וכה איננו עומד בבסיסה של הכתבה, אלה רק קוריוז, וגם אם היה עומד על כך, שאעמוד על טעותי אין דבריו היו פוגעים בתוכן הכתבה).

Chicken's Protest

נהג מונית...

אתה מדבר אלי ? אתה מדבר אלי ? אין פה אף אחד אחר, אתה מדבר אלי ! אתה רואה פה מישהו אחר ? כמובן, שאתה מדבר אלי אין פה אף אחד אחר, אתה מדבר אלי ! אתה מדבר אלי ! אתה מדבר לי ישר אל תוך הלב. אתה אומנם לא רוברט דה נירו ב"נהג מונית", אבל אתה נהג מונית ואתה מדבר אלי וזה מדבר אלי- הדברים שאתה אומר מדברים אלי, החיצוניות שלך מדברת אלי ואתה כולך מדבר אלי. אתה לא צעיר כמו שרוברט דה נירו היה בנהג מונית, למעשה אתה זקן, כולך מכוסה שיער שיבה, השער שלך, סיבי הזקן שלא גילחת, והגבות הארוכות והעבות שלך נראות ממש מגוחכות. עור פניך מקומט, ממש כמו החולצה הלא מגוהצת הזאת שאתה לובש, והדיבור העילג שלך כל כך נוגה, הגמגום והמבטא, הדיבור הכבד והמתמשך- כולם של אדם זקן. ואתה אכן זקן, כל כך זקן שיש לך נכדים, ואתה מספר לי עליהם- על האושר שהם גורמים לך ועל החיים שלך, על חיים של אדם בגילך, על חיים של סבא בהווה של שנות התשעים, בהווי החיים של סוף המאה העשרים, אתה מספר לי על המשפחה שלך, אבל אתה לא מזכיר את אישתך. אתה מספר לי על הנכדים שלך ולא מספר על ילדיך כאלו שהם לא קיימים ורק לנכדים עוד יש מקום בעולמך, כל השאר פשוט ניצבים בסרט חייך "נהג המונית הוא סבא עם נכדים" הסרט על החיים שלך ועל חיי נכדיך, על אלו שהספקת לספר לי עליהם בשלושים וחמש הדקות שהיו לרשותנו ועל אלו שלא. שלושים וחמש הדקות שהתארכו לכאלה משום שהנך אדם בא בימים, אדם בעל אחריות ומצפון כלפי אלה שנקראו לדרכך, שנוהג ע"פ חוקי התעבורה במהירות הפחותה מזו ששאר עמיתיך רגילים לה, בציות מוחלט לתמרורים אפילו בהגזמה מסוימת וזאת אולי משום חשש שהאינסטיגטים של אדם בן גילך פחותים במעט מאלה של אדם בשנות הארבעים או החמישים לחייו. ובנוסף לכל אלה, גם שגיאות בדרך אתה עושה, אך מנסה שלא להכביד

על עצמך בהטפה עצמית, שמא זה יקשה על תפקודך, או שמא אתה עושה זאת בכוונה, כל השגיאות וכל ההתעכבויות, כולם נועדו להאריך את הזמן שיש לרשותנו- הזמן שלך להיפתח ולספר את כל מה שיש לך על הלב, כאילו שהייתי איש סעד שבא לביקור זקנים או פסיכולוג שזמנו קצוב ועבודתו מרובה, הזמן בו סיפרת לי על הדרך שלך כסבא לפצות את נכדיך על ציונים טובים שהביאו מבית ספר, מעשים טובים שעשו, ודרך ארץ שבה נהגו בעזרת פרס כספי מסוים כדוגמת אחד מנכדיך- תלמיד בית הספר היסודי שהביא הביתה ציונים מעולים וכפיצוי קיבל סכום סמלי של כמה שטרות בסך מאה ש"ח. וכדומת הנכד הצעיר שקיבל ממך סכום שיא של חמש מאות שקלים על שצייר אותך בדיוק מרגש, ובהתייחסות להבעות הרגשיות שניכרות בפניך, ובכך גרם לך להזיל דמעות התרגשות שהביאו להתפרצות רגשית שנמשכה כמעט שבוע ימים. אך לא בכך תמה שיחתנו, אלה כמו בכל נסיעה במונית בסכום הכספי שעל הנוסע לשלם, אך גם פה הייתה לשיחה אופי שונה במקצת, פילוסופי משהו, זה החל בכך ששאלת אותי אם את הסכום שמוצג על המונה אני צריך לשלם מכספי או שאני מקבל עליו החזר מגורם כל שהוא ומאחר והשבתי שזהו סכום שעלי לשלם מכיסי דרשת ממני לשלם רק חלק מהסכום שנקב המונה וביקשת ממני לא לשאול שאלות אלא לקבל זאת כמו שזה, והוספת שצריך לדעת לא רק להרוויח אלא גם להפסיד לפעמים. כאלו שאכן הייתי פסיכולוג שלך לכמה רגעים, או כאילו שהייתי אחד מנכדיך שהרגשת צורך לפצות על שיחה נעימה, וכאשר שילמתי את הסכום שדרשת ועמדתי לצאת מהמונית לדרכי, אמרת שבחיים כל הזמן לומדים דברים חדשים, ושכדאי לי לזכור את זה, ואפילו בשיחה שלנו למדת משהו. וגם אני למדתי להקשיב.

ללא פשרות **אk**מיטב האידיאולוגיה האנרכיסטית דרך העיניים שלי (**אk**כמו שם הקובץ שניתן למסמך במחשב Anti-)

ומה עם בשר? אני לא אוכלת בשר! אז מה את כן אוכלת...? טוב, המצב הוא כזה, או שתפני מפה את האספסוף שלך, או שהצבא שלי יעשה את זה בשבילך. "האספסוף שלי", לא הולך לשום מקום, עד שאתה לא יורד מהכסא הגבוהה שישבת עליו! תסתמי את הפה המסריח שלך, ולא אני אשסע את הצבא שלי בהמון הזה, בלי לנסות לפתור את המחלוקות בנינו אפילו. הסכמתי להיפגש אתך, אך ורק כדי לנסות להגיע אתך לפשרה, לפני שהמצב יחמיר ולא תהיה עוד דרך חזרה. גם ככה אני לא מבין למה הטיפשים האלה בחרו דווקא בך להנהיג אותם, אז עוד מלה אחת מיותרת, ואני אפסיק כל קשר אתך ועם המורדים הללו. שקר, אתה כבר מזמן היית משלח בנו את הצבא שלך, אילו חשבת שהוא יוכל להסות את ההמון הזועם הזה מבלי לעורר שאון בקרבו, גם אם זה היה דורש ממך שימוש בכוח וגם אם היה צורך בטבח כמה מהמורדים. אך אתה יודע טוב מאוד שזה לא המצב ושהצבא "שלך" הוא לא פחות צבא העם מאשר צבא המדינה, ושלכול חייל בצבא המדינה הזה יש משפחה וחברים בקרב העם, שהחליט להשמיעה את קולו. חוץ מזה, העם לא בחר בי כדי להנהיג אותו, אלה כדי לייצג אותו ואת משאת נפשו, כך שאתה צריך להגיע לפשרה עם העם ולא איתי.

O.k., בואי נרגע, את מעונינת לשתות משהו, קפה? כן. עם חלב?

אני לא שותה חלב! *או שחור?* כן, תודה! את רוצה עם זה גם עוגיות? יש בהם ביצים? אני מניח שכן, אז לא תודה! גם ביצים את לא אוכלת? כן. את רוצה משהו אחר עם הקפה? לא תודה. אז מה שאת מנסה לומר, זה שאת נמצאת פה כדי לייצג את דעת העם ולא את דעתך, ששום דבר לא יניא אותך מהמטרה, גם לא אי אלו זכויות יתר שהוענקו לך מתוקף שליחותך. בואי נהיה רגע

מציאותיים; את אישה של עקרונות, לא אוכלת בשר, חלב, את בטח לא אוכלת גם דגים, נכון? נכון! משתדלת לבצע את התפקיד שניתן לך בצורה הטובה והאפקטיבית ביותר, אני מניח שגם ביושר. אני מכבד את זה, באמת. אבל בינינו, אדם כמוך לא יכול לפעול על-פי מה שאנשים אחרים מצפים ממנו, הוא זקוק לחיזוקים משל עצמו. דעתך חשובה לך, את מעונינת להשפיע, לכפות את דעתך על הסובבים אותך. יש לך צורך באישור של אחרים כדי להרגיש שדעתך בעלת ערך... ואז, איזשהו עם, שם אותך בראשו ובכיליון עיניים מצפה שתנהיגי אותו *למהפכה* שתגשים את כל כיסופיו ומהווו לעולם טוב יותר, וממתין לראות מה ילד יום. הבעיה היחידה היא, שמשמעות הביטוי "עולם טוב יותר" בשבילם, מצומצמת בתכלית לעומת משמעותו בעיניך. וכשאת מתחילה להבין שהאידיאה שלהם *למהפכה*היא כאין וכאפס נכח האידיאות שלך, גם מתחילות אצלך ספקות וספקולציות לגבי נכונות אותם אלה המכנים עצמם "מהפכנים", ליצור שינוי חברתי משמעותי באמת, ולפיכך גם לגבי כדאיות *המהפכה*- וזאת למרות שאת דווקא רבולוציונרית לא קטנה. טעות, כל התיאוריה המניפולטיבית שלך הייתה נכונה אלמלא העובדה, שאני מאמינה *במהפכה* הזאת, ומעונינת בקיומה לא פחות מאשר כל פרט מדוכא אחר בה- אם לא יותר. העובדה שאני אדם עם עקרונות, שלא מתפשר עליהם בקלות- היא, היא הסיבה שהאנשים בחרו בי לייצג אותם בהפיכה הזאת ולא כמו שאתה מנסה לרמוז, שבכך עשויה להיווצר התנגשות רעיונית ביני לבינם, שיש בה כדי לבוא בעוכרה של *המהפכה.* רמיזה צרת אופקים זאת, כי איני מעונינת בהשגה חלקית של הרפורמות החברתיות בהם אני חפצה, אלא רק *במהפכה* שתכלול את מלוא שאיפותיי- לוקה בחסר, או שמה תכליתה להמעיט בערך עקרונותיי בכוונה תחילה. בכל מקרה, היא חסרת שחר, ואין בה כדי לתאר את המציאות. כן, בסדר...אאאבבל, אתתת לא חושבת שישנם דרכים קלות יותר בהם תוכלי להשיג את מבוקשך. כמו, למשלל... אילו אני אמנה אותך לתפקיד בכיר בממשלתי, אשת ימיני- ממלאת

מקומי- סגניתי, האישה השניה בדרגתה אחרי- מחליטת החלטות. במעמד זה תוכלי לא רק לחולל שינויים שהחברה מוכנה להם, אלא גם שינויים שלך יש עניין אישי בהחלתם, ומאחר ואת היא זו שמחזיקה בכוח, בידיך גם היכולת ליישמם ולדאוג שלא יופרו. ושלא כמו בתפקיד הארעי בו את מחזיקה לעת עתה, שהוענק לך באקראיות לא מחיבת, המינוי אותו אני מציעה לך היינו תמידי ובלתי מעורער וסמכויותייך בו הן אבסולוטיות. שוב אתה מנסה להמעיט בערך עקרונותיי, הצעה זו שעומדת בחזקת אבק שוחד, אינה עולה בקנה אחד עם עמדותיי האנרכיסטיות ביחס לטוטליטריות ולשלטון ואף סותרת אותם. אין בכוונתי להקל באחת מעמדותיי או להטותה לטובת עמדה אחרת! ולבטח, לא לטובתך. והלא זה מה שאני אעשה אם אענה להצעתך, לא? כן, אבל האם אין זו הקרבה מזערית בהתבסס על מה שתוכלי להשיג כשליטה בלתי מעורערת, שיש בכוחה לערוך שינויים רדיקלים בחברה האנושית, שלא בהכרח זקוקים לאישור החברה ולמוכנותה? אני טוען, שמנהיג טוב אינו זקוק להסכמה חברתית גורפת כדי לערוך שינויים שלבסוף יתקבלו ע"י החברה, כל שינוי שיערוך יתקבל בסופו של דבר בהבנה. ואם מדובר במנהיג שחפץ בטובת החברה, כמו במקרה שלך, אז על אחת כמה וכמה. שינויים כגון אלה שאת מעונינת בהם, ייחשבו מבחינה היסטורית של התפתחות החברה האנושית, אילו נעשו היום, כמהפכניות, מקדימות את זמנן-מעיין קפיצה איכותית בהתפתחות החברה האנושית. את עוד עשויה להיות נערצת על נתיניך רק בשל כך. באומרך, "שליט בלתי מעורער"- כוונתך לעריץ, שרואה עצמו מעל החברה! ובאומרך, "מנהיג שחפץ בטובת החברה"- כוונתך לאדם, שרואה עצמו חלק מהחברה, ולכן מעונין להשפיע עליה ולשפרה, שעלה בידו גם להיות מוערך דיה על-ידי אנשיה, כדי שיסמכו עליו להנהיגם! שני צורות מנהיגות אלו סותרות האחת את השניה ואינן יכולות להתקיים יחדיו. באופן כללי אני מניחה, שבהצעתך אלי כוונתך למנותיי לשליטה כמו שאתה עכשיו. ומבעד לעיניי אתה שייך לקטגוריה הראשונה, אולם מבעד לעיניך אולי אתה שייך לקטגוריה השניה. ונאמר ואתה אכן שייך לקטגוריה השניה, האין ההתרחשויות החברתיות המתחוללות עתה מוכיחות ללא ספק, שכל ההיפותזה

שלך, שהחברה מקבלת כפיה בהבנה ואף בהערצה לעתים ניתצת לרסיסים. אני חושבת שכן, אך יותר מכך אני חושבת שזה מוכיח שקימת פרובלמטיות גלובלית עם הנהגה בכלל ושלטון בפרט. ולכן איני מעונינת בתפקיד מעין זה שאתה הצעתה לי.

אני חושב שאני מתחיל להבין את הראש שלך, אני לא חושב שאני מסכים איתו, אבל לדעתי נוכל להגיע לעמק השווה. אך לפני שנמשיך את ההתפלספות המסוקסת והאווילית הזאת, אני רוצה שנדליק סיגריה . . .ורגע. מצטערת, אני לא מעשנת. שומרת על הבריאות, כל הכבוד. הלוואי והייתי שומרת על בריאותי כמו שהייתי רוצה, אך כפי שנוכחת לראות הייני עדין מחדירה, מפעם לפעם, לגופי רעלים כמו קפאין ומזהמת אותו. לא שזה ענייני או מענייני. אך אפשר לצפות מאדם, שנמנע מאכילת כל כך הרבה דברים שמרבית האנשים אינם מרבים בם מחשבה, שיהיה בעל כוח-רצון איתן מספיק, כדי שיוכל להימנע מאכילת דברים נוספים במידה וירצה. הלוואי וזה היה נכון, אך הדברים מהם אני נמנעת רובם ככולם נובעים משיקולים מוסריים ומצפוניים כלפי הסביבה והאנשים ביניהם אני חיה, כמו הימנעות מאכילת מוצרים מהחי שכרוכים בסבל ופגיעה בבעלי-חיים, או כמו הימנעות מעישון שמלבד הפגיע בעצמי פוגעת בסובבים אותי ובאיזון האקולוגי של השטחים הנרחבים בהם גדל הטבק. כאשר כל אלה הנם הימנעויות מדברים הפוגעים בחפים מפשע, ולכן מבחינתי לא קימת בהם שאלה של כן או לא להימנע מהם, המצפון הוא זה שעושה את ההחלטה. אך לא קימת עדין אפילו הימנעות מוסרית אחת שאני עושה רק בשביל עצמי, כמו מקרה הקפאין. כן, כן, "את ממש מלאך, Saint marry, קדושה מעונה", שנחזור בבקשה לנושא שלנו. לדעתי, אנחנו כבר יכולים להתחיל לחפש קווי דמיון משותפים בין שני השקפות העולם שלנו, למצוא אינטרסים משותפים ולהגיע לפשרה שתהיה מקובלת על שני הצדדים... אני לא יודעת על איזה קווי דמיון אתה מדבר, עדין לא הסכמנו ולו על דבר אחד, אז איך אא... את מוכנה לחכות עד שאני אסיים מה שיש לי להגיד... תודה. אז ככה, איך שאני רואה את זה ישנם כמה סיבות עיקריות

שבגללם התעוררה ההתקוממות הזאת כלפי השלטון בראשותי, ואני מוכן לקחת את האחריות עליהם ולפצות את העם על בורותי ואטימותי לכאבם, ואני בטוח שלאחר שתשמעי מה שיש לי להציע תשני את עמדתך לגבי **המהפכה.** ראשית כל אתחיל עם הפחתת המסים, אשר כל פלוני יודע שהנם עילה ראשונית ועמוד התווך בפרוץ כל **מהפכה.** את מס הגולגולת אפחית לכחצי מגובהו, את מס ההכנסה אתאים איש איש כפי יכולתו ומצבו המשפחתי ואת שאר המסים שנגבים על צריכה בסיסית ושירותים, אעלה לדיון במיניסטריון הפרלמנט, ואתן לבית הנבחרים לקבוע מה יהיה גובהו ע"פ צרכיה הכלכליים של המדינה וראות עיניה של הממשלה, שלכל הדעות המייצגת הרשמית והמהימנה ביותר לרחשי הציבור. במישור הצבאי, אפחית משמעותית את שעור המשטרה הצבאית ברחובות ובמקומות ציבוריים ואתן לציבור יותר חופש הבעת דעה וחופש תנועה, כדי שיוכלו להביע את רחשי ליבם, למרות שאני חושב שרחשי לבי זהים כמעט לחלוטין, זה פשוט סדר העדיפויות ששונה. ובאשר לרעבים ולמחוסרי הדיור, שאיבדו את מקור פרנסתם וקורות-הגג שלראשיהם במהומות והתהפוכות הרבות שהתחוללו במדינה לאחרונה, אשר הביאו לקרבות רחוב קשות בין תומכי ומקורבי לבין מתנגדי. אני מוכן לסלות, ומבטיח שאספק להם פתרונות דיור ומרכזי האכלה שיספקו את צורכיהם הבסיסים ביותר. סיימת, אני מקווה מאד, כי אני לא יכולה יותר לסבול את הזיוני שכל האלה. עכשיו כדאי מאד, שתתחיל להקשיב לדברים שיש לי להגיד. איני מעונינת בפתרונות החלקיים והכוזבים שלך ואיני זקוקה להם! אלו פתרונות למוגי-לב ופוליטיקנים, שאינם מעונינים בשינויים ממשיים למצב החברתי ולבעיות הרבות הקימות בחברתנו. אלא בתחליפים זולים ובפתרונות מזדמנים, שנועדו לסייע להם להיחלץ מהצורך בשינויים אמיתיים ובכך לשמור על המצב הקיים. אנחנו נמצאים בעיצומה של *מהפכה* וכל פתרון מעין זה יהיה בבחינת דקדנס (ירידה, שקיעה, התנוונות). זוהי התרחשות חברתית המתחוללת אחת למאה שנה ויותר, שנועדה לתת ביטוי לתחושות ולרצונות של קבוצות חברתיות כמו גם לאדם האינדיבידואליסט. איני מוכנה לקחת על עצמי את אחריות ההיסטורית שבבלימת מהלך חברתי כזה, הגם שאני נמנית על אותם

אינדיבידואליסטים הכמהים לשינוי חברתי מעין זה. הפסקה או עצירה של מהלך כזה עשויה להביא את האדם לשקיעה חברתית ממושכת ואף לאבדון. הנקודות היחידות, העשויות לגרום לי להרהר בהשלכות של מהפכה כזו, אשר אותם כמובן לא הזכרת, הנם אלא העשויות להיגרם למתנגדי **המהפכה**- אנשים עם דעות כשלך. אך למזלי, או שמא למזלך, איני רואה באלימות כלפי שום אדם כלי לפתרון בעיות חברתיות, ולבטח לא אלימות, שבאה להתנגד לאלימות ולשאיפה לצדק חברתי. הייני מחשיבה עצמי לפציפיסטית, אשר מאמינה שפתרונות חברתיים מוצאים ומשיגים בדרכים חברתיות ולא מיליטריסטיות.[1] לכן, אעשה ככל שביכולתי למנוע פגיעה בנפש ובגוף, ואפנה את תשומת-לב מתנגדי השלטון לחיפוש פתרונות ושינויים, במקום נקמה וחיפוש צדק של עין תחת עין. כלבהההה...תסתמי כברדר, תאטמי את הלוע המזוהמת שלך. נמאס לי מכל ההתיפיפויות האלה שלך, ושאר גינוניך הלשוניים. הבנאליות של העקביות האידיאית והיישומית שלך, משעממת אותי למוות, אני יכול לנחש כל מרכיב באידיאולוגיה שלך, מהתנגדות לשתיית אלכוהול וצריכת סמים ושמירה על מחשבה צלולה ובלתי תלותית ועד להתנגדות לשימוש בנשק גרעיני, כימי וביולוגי והתנגדות לשימוש בנשק בכלל מטעמים פציפיסטים. אני לא רציתי להזכיר את זה עד עכשיו, אבל אם לא שמת לב, את; אישה, נקבה, זונהה... ואישית מעולם לא הכרתי נקבה, שהצליחה להחזיק בכוח ולהיות עם ידה על העליונה לאורך זמן, ובטח לא לשלום ללא עוררין, לכן מהבחינה הזאת אני לא דואג, העם יעשה בשבילי את העבודה. ברם, אם יש משהו שאני דואג בגללו, זו את ובעיקר אם את חושבת, שתוכלי להמשיך אם המשחק הזה, שאת משחקת- בטובים ורעים. את צריכה להבין שיש גם אפור וצבעים אחרים, שלאוו דווקא משתלבים באוטופיה שבנית לעצמך. אילו רק תרצי אני מוכן לשכוח מהכל ולהתחיל אתך מההתחלה. אתה באמת מצפה ממני שאגיב לזה, הדבר היחיד שהוכחתה לי, זה שבתוך כל פשיסט שוכן שוביניסט ושאר השקפות ופוביות גזעיות אחרות, אשר איני רואה צורך להתייחס אליהן.

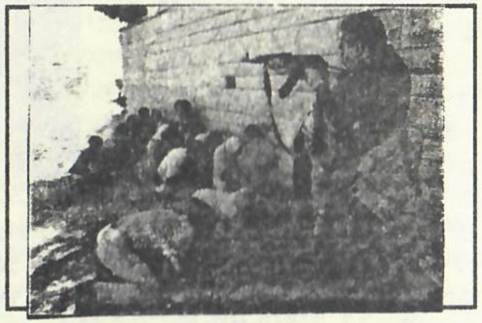
1. מיליטנטיות- באיבאו סלוס

אלך לקחת לי תפוח מהמקרר... אני מוצא שתפוחים ופרות וירקות חיים בכלל, מרגיעים, ומביאים לשלוות נפש ושיקול דעת מתוקן. תרצי שאביא גם לך פרי? כן, תודה. את רוצה משהו מסוים. אין צורך, אתה יכול להביא לי תפוח, כמו שאתה מביא לעצמך. אולי תיגשי איתי למטבח, כדי שנוכל להמשיך את שיחתנו... קודם כל אני מתנצל על הדברים שאמרתי, לא התכוונתי לפגוע בך אישית, אך את צריכה להבין שאני נמצא במצב מאד רגיש עכשיו. אני נכנע, אני מוכן להרכין ראש, להשתפל, להתרפס ולהתחיל להתייחס ביתר עניין למלוא תביעותיך ורעיונותיך. אין צורך להשתפל, רק תבין שאין בכוונתי לעצור את התהליך הזה, שהחל מחלחל ברוחם ובלבם של פרטים הולכים ומתרבים, החפצים למצוא רפורמה חברתית חדשה אשר תענה על הקושיות הרבות, שנוצרו ועדין לא מצאו מענה, ושאינן עונות על רצונותיהם וצורכיהם החברתיים החדשים של בני-האדם על כל מיניהם ושכבותיהם. אני יודע, את זה שאינך מתכוונת לוותר כבר הבנתי בעצמי, ואיני נומר לך על כך. אך עדין אינך מתכוון לוותר על עמדתך המנוגדת והגחמה לדבוק בדרכך השמרנית האנטי חברתית והבלתי מתחשבת, נכון. כן, נכון. חבל שאינך מסוגל להתעלות על גחמות מעין אלה, אשר נועדו לשייך ולסווג אותנו לקבוצות חברתיות מוגדרות, אך גם אני איני נוטרת לך מכיון וגם אני איני מוצאת מקום לפשרות וויתורים על הרעיונות המוליכים אותי ומרכיבים את האידיאולוגיה שלי. הייתי מציעה לך להיפרד כידידים על כוס שמפניה או יין טוב אך את במח לא שותה... ניפרד כידידים אך בלחיצת יד. להתראות, ושיהיה לך בהצלחה עם תומכייך. שלום...

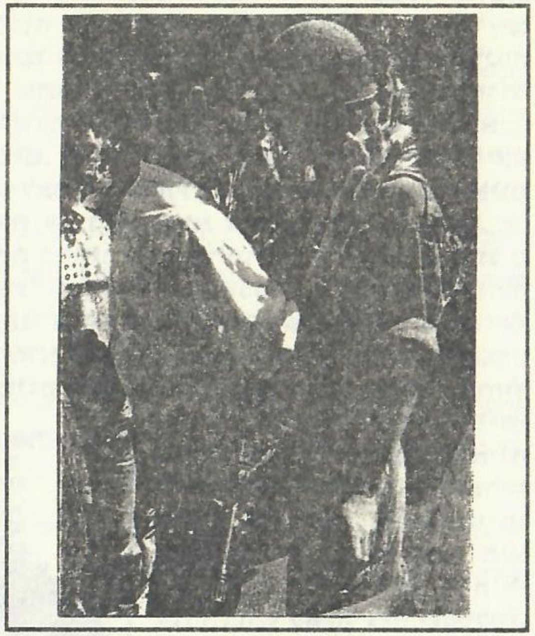
הלאה המהפכה... תחייה מהפכה!

למה-לא-עשיתי-צבא-?

אז ככה, זאת הייתה החלטה רגעית ושרירותית לחלוטין. התעוררתי בבוקר ה- 7/10/96, התאריך בו אני אמור להתגייס לשרות בטחון לטובת המדינה ולהעניק את מיטב שנותיי לחברה בה אני חיי. ותחושה אי רציונלית, אגואיסטית ובלתי מתחשבת תקפה אותי ומבלי לחשוב פעמיים, קיבלתי את ההחלטה לא לעשות צבא, ובישרתי לאימי על ההחלטה שקיבלתי. היא כמובן ניסתה להניא אותי מלהחליט החלטות פזיזות ולעשות משהו שאני אתחרט עליו לאחר מכן. אך אני נשארתי בשלי, ושמתי פעמיי לעבר לשכת הגיוס ללא כל כוונה להתגייס. ואכן, כעבור שלושה שבועות תמימים, קיבלתי פטור משרות בטחון לאומי עם הפרופיל הגואל- פרופיל 21, לאנשים פחדניים ואנוכיים כמוני, שאינם מעונינים לתת לחברה תמורה על מה שהיא נותנת להם כל הזמן. או להפך, מעונינים להסתלק כמה שיותר מהר מהתחייבויות שכולם נותנים מרצונם החופשי, ומתחושת האחריות והמצפון שלהם. והשאלה שנשאלת עכשיו היא, האם אני מתחרט ? האם עכשיו, לאחר שהיה לי זמן לחשוב על ההחלטה שלקחתי על עצמי- שנה ליתר דיוק, האם עכשיו אני חושב שפעלתי בצורה פזיזה ולא נכונה, שאילו היום יכולתי לחזור לאחור לאותו יום שבו הייתי אמור להתגייס עם הראייה השקולה והניסיון שצברתי בשנה האחרונה, האם הייתי פועל אחרת ? והתשובה היא לא ! יכול להיות שלא היה לי את האומץ לפעול כמו שפעלתי, או שדברים היו משתבשים והייתי נכנע ללחץ החברתי והצבאי שהייתי נתון בהם, אך הדעה שלי על הצבא, הראיה וההסתכלות הסובייקטיבית שלי מהצד על הצבא כגוף צבאי בתוך המדינה לא הייתה משתנה ולפיכך גם היחס שלי לשרות הצבאי וניסיון

ההתחמקות ממנו. זה אולי מה שהיתם רוצים ומצפים לשמוע, הרי לא יכול להיות שההחלטה לא להתגייס נובעת מראש שקול ומחשבה צלולה, לא יכול להיות שמישהו יקבל החלטה כל כך לא ממסדית ומקובלת לאחר חשיבה מעמיקה כשהוא בטוח שזו ההחלטה הנכונה, בעיקר כשזו החלטה שיכולה לפגוע בו אישית, החלטה כזאת חייבת להיות רגעית, ספונטנית ובלתי רציונלית. אז לא, אני הגעתי להחלטה בראש שקול ובמודעות מוחלטת למעשי. למעשה, אני לא חושב שקיים מצב בו אדם

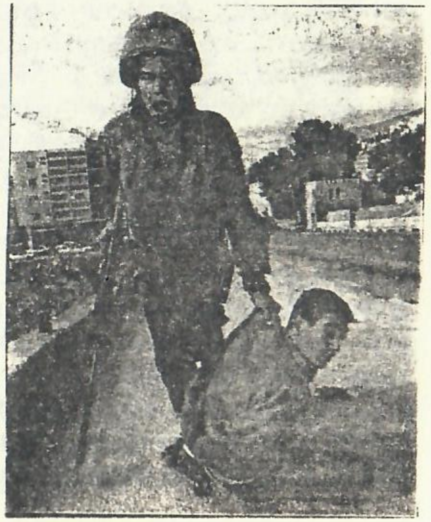

מחליט לא להתגייס מתוך חשיבה שטחית ובלתי רציונלית, כי אדם שלא חשב על האפשרות של לא להתגייס או רק שמע עליה ולא העניק לה תשומת לב פשוט היה הולך במסלול הקבוע של גן, בית ספר, צבא, אזרחות והיה מתגייס ומשרת בצבא מבלי להבין מדוע הוא עושה זאת ועל שום מה יש אנשים שמסרבים לעשות צבא. על שום מה יש אנשים כמוני שמוצאים לנכון לא לשרת בצבא. אז על שום מה יש אנשים שמסרבים לשרת בצבא אני לא יודע, אבל על שום מה אני מצאתי לנכון לא לעשות צבא אני יודע בהחלט. אולי ישנם מכרים שלי שאינם חושבים שהיו לי סיבות רציניות לא לעשות צבא, כשהחלטתי לא להתגייס ואפילו גרמו לי להאמין בזה תקופה ארוכה, אך אפילו הם יודעים מה הם דעותיי, במה אני מאמין, ומה הם עמדותיי האדיולוגיות והפוליטיות ביחס למדינה, לצבא, לזכויות האדם ולשוויון, וזכויות בעלי החיים בתוך ארך החיים הפוליטיקני הצבוע של בני האדם. וכשם שהם ידעו אז שהשקפת עולמי סוטרת את השרות בצבא, אני יודע היום שלהיות

שמאלני זה לא לרצות שלום עם הערבים אלא לרצות שוויון, מה שמדינה יהודית לעולם לא תוכל להעניק לערבי. וכשם שאני יודע שלהיות פציפיסט זה לא להיות שוחר שלום רק כשנוח וטוב לך, זה לא לרצות שלום כאידיאל ולחיות מלחמה על בסיס יום יומי אלא לחיות שלום קודם כל עם עצמך ועם הסביבה הקרובה אליך, לא לקחת חלק במלחמות ולשרת בגופים שהוקמו למען מלחמות, אלא להאמין שמלחמות גוררות מלחמות ולא נועדו להשכין שלום ואחווה, כמו שאמר אלברט אינשטיין "אינך יכול לנסות למנוע מלחמה ולהתכונן אליה באותו הזמן", ואם אתה לא לוקח חלק במלחמה זה לא הופך אותך לבוגד, פחדן, אגואיסט, יפה נפש, או לא מציאותי, אלא פשוט לאדם טוב יותר, שיודע שאם הוא יהרוג את האויבים שלו, זו לא תהיה הגנה עצמית שנועדה להשכין סדר כדי שיהיה בסיס להידברות, (כי מי שמאמין בזה יפה נפש ולא מציאותי יותר מהפציפיסט החולמני והמתיפייף), אלא נקמה טהורה שנועדה להשקיט את האגו שלך על פשעים שהוא ביצע כנגדך, מה שלא הופך אותך ליותר טוב ממנו, ואת זה שסרב לקחת חלק בנקמה זה הופך לפציפיסט, וזה מה שהוא בין כה וכה רצה להיות. מעבר לכך, הצבא הוא מוסד סקסיסטי לחלוטין, בעל נטיות הומופוביות וגזעיות אחרות, שסטריאוטיפים ודעות קדומות הם דבר של מה בכך בכל דרגיו, שם כולם יודעים שהטובים לטיס והטובות לטייסים, שמקומה של האישה במטבח, שהומו זה סוטה מין, וערבי טוב זה ערבי מת, אלא אם כן הוא דרוזי או גרופי של יהודים, ואז הוא פשוט ערבי טוב וזה בתנאי שהוא מקיים את אחד התנאים הבאים: שהוא משרת בצבא, שאימא שלו יהודיה או שאבא שלו הציל יהודים כי אחרת הוא פשוט מת. שם גם רווחת הדעה, שיש דירוג מדויק לאנוש טוב יותר מאחר בצורה מדעית שמתחלקת לפרופיל פיזי ולקב"ה נפשית ומצב משפחתי, שלמיטב ידיעתי דירג אותי כבעל פרופיל 82 וקב"ה 48, מה לעשות אף אחד לא מושלם. מה עוד שע"פ הצבא לא יכול להיות שאני פציפיסט וזאת משום שאני גבר, ולעניות דעתם לא קיים גבר פציפיסט, גבר הוא אדם חסין כל אמוציות, הזדהות רגשית, מצפונית ואנתרופורמיזם שבדרך כלל מהווים את אבן היסוד לפציפיזם. ולמרות שאחת השאלות אצל הקב"ן היא "האם אתה מגדיר את עצמך כפציפיסט", אין לצבא פטור משרות צבאי על סעיף פציפיזם לגברים, וזאת למרות שלנשים יש. מעבר לכל אלה, אני צמחוני מצפוני שבין היתר שולל מבחינה מוסרית, וחיוניות מדעית ניסויים בבעלי חיים. את אלו הנערכים במעבדות לחקר הבנת מחלות

האדם, ועוד יותר את אלה שנערכים בצבא למען השאיפות המיליטריסטיות, המלחמתיות והאימפריאליסטיות של האדם שלא עולים בקנה אחד עם שאיפותיהם הפשוטות והבסיסיות ביותר של בעלי החיים האחרים- לחיות את חייהם. מה שהופך את הניסויים הללו למוסריים עוד פחות, כי מעבר לכך שעושים בבעלי חיים תמימים ובלתי מזיקים(שאין להם שום רצון לקחת חלק ביחסים ובמערך הכוחות הפוליטיים, הצבאיים והמדיניים שיצר לעצמו האדם) שימוש סדיסטי, מזוויע וחסר תועלת ומעבר לכך שהניסויים לא נועדו להציל חיי אדם, הם נועדו לקחת חיי אדם, לשכלל את תעשיית הנשק ולייעל את תעשיית המלחמה. ואני כאדם מוסרי, ששם את זכויות בעלי החיים לפני הצרכים הכלכליים והמסחריים של בני האדם, ולרוב לא משתמש במוצרים קוסמטיים שערכו למענם ניסויים בבעלי חיים, הייתי צריך להבין מראש שהשרות בצבא שולל את עקרונותיי המוסריים הראשוניים ביותר של ערך החיים כאשר אני משרת בו, וכשם שאני תומך כלכלית בחברה שעורכת ניסויים בבעלי חיים ובמדיניות הניסויים כשאני קונה את מוצריה, השרות הצבאי מהווה הסכמה בעל פה לזוועות שמבצע הצבא בבעלי חיים. לפני הגיוס שאלתי את עצמי האם אני יוכל לחיות עם עצמי אם אני לא ישרת בצבא, היום אני שואל את עצמי האם הייתי יכול לחיות עם עצמי אם הייתי משרת בו, ההבדל הוא שהיום אני גם יכול לענות. לא.

סודות כמוסים

סודות כמוסים, שנראים לעין
זרים לה, עד שזרים אומרים לה
זרים, לה, לא לי, חברים שלי
חברים, תלוי איך מסתכלים.

תביטו, הוא מביט בה, בוא נגיד לה
איך היא לא רואה, הוא מוקסם ממנה
היא, קסם, אבל הוא, ממש קסנופוביה
תביטו הוא מפחד לומר לה.

הוא בוהה בה, מה הוא רואה בה
הוא אומר שזה בפנים, כמה בפנים
מה, הוא לא מרגיש, מה הוא עיוור
חס וחלילה, בו נגיד לה.

הכתובת תמיד הייתה על הקיר...

הודפס על נייר ממוחזר בחלקו

לתגובות: לכבוד הוצאתצרופימקרים ת.ד. 3607 תל-אביב 61036